

BOM SPLITTRAR STORÖN

Foto: Anna Lundströmer

Den lilla fridfulla ön Storön, utanför Otterbäcken, i Vänern är splittrat i konflikten om de nya bomarna på bryggan. Ö-borna är för, men SSRS varnar för riskerna.

På Storön finns två bryggor, den gamla och den nya. Till den gamla kan man köra hela vägen fram med fyrhjuling och traktor, vilket är praktiskt då många av öborna bygger mycket. Hampus Oscarsson brukar dyka nere vid bryggorna och han ser båtarna förtöja och kasta loss. Hampus Oscarsson berättar att det är väldigt många stora laster som kommer till ön, framförallt med virke.

”En dag när jag kom ner satt det ett par bommar för bryggan sa Alexander Lindblad och det reagerade jag över på flera vis”. Alexander Lindblad är upprörd när han talar och frågar retoriskt när har de kommit upp där? Det har inte varit något uppe i styrelsen om detta! Vem har betalt för dem och vad ska de fylla för funktion?”

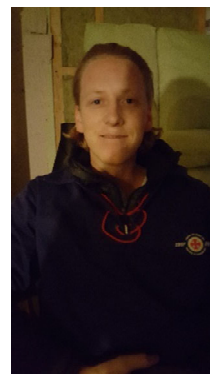
Det visar sig att Alexander Lindblad också företräder svenska sjöräddnings-sällskapet (SSRS). ”Bomarna är en stor risk, då SSRS som räddar människor i nöd kommer inte längre kommer fram vid lastplatsen med de nya bomarna. SSRS är oroliga att bomarna kommer hindra i och urlastning av skadad person och att detta i värsta fall skapar sådan försening att någon kan dö. Hamnkommittén har glömt att ta kontakt med oss på SSRS och berätta vad man gör!

Joakim Zabel, företräder hamnkommittén skriver ett svar på frågan om bomarna: De har satts upp då personer kört ut fyrhjuling och traktor på den gamla bryggan. Bryggan är inte dimensionerad för detta och därför sattes grindarna upp. Grindarna kan lätt lyftas av om det skulle ske ett olycksfall som kräver persontransport på bår.

Ja visst säger Alexander Lindblad, bomarna är tänkta att de ska kunna tas loss. De är gjorda i trä, som är ett levande material, men när Alexander Lindblad har kontrollerat grindarnas funktion har han inte kunnat öppna dem då de har fastnat. De har svällt så mycket att de helt enkelt kilats fast i skon som håller dem på plats. SSRS har via Alexander Lindblad kontaktat ordförande på ön om att grindarna behöver flyttas isär. Det måste gå att förflytta en bår med fyra bärare förbi hindret, annars kan det bli fara för liv!

Dock verkar inte frågan så viktigt för hamnkommittén och boende på ön. Joakim Zabel är övertygad om att det är lätt kan ordnas fri passage om det behövs rädda någon som blivit akut sjuk, utan att man behöver montera isär bomarna.

Anna Lundströmer

Alexander Lindblad

Foto: Anna Lundströmer

Hampus Oscarsson

Foto: Anna Lundströmer

ETT NAMN SOM FÖRPLIKTIGAR

Enligt SCB finns det nitton personer med förnamnet Platon, i Sverige. Jag har träffat en av dem. En ung man på 23 år med ett, trots sitt ovanliga namn, vanligt liv. Eller?

Jag kom i kontakt med Platon Woxler via hans flickvän, Elina Widnersson. Platon är 23 år gammal och vet vad det innebär att dela namn med den kända grekiske filosofen Platon. Det är många som hajar till och frågar om han skämtar när han presenterar sig samtidigt väcker namnet nästan alltid nyfikenhet, många undrar om Platon är taget. Kommentarererna kommer nästan varje gång Platon presenterar sig. Nu är folk mer vana vid ovanliga namn. Så det händer mer sällan. Platon själv har inte tröttnat på alla skämt. Men det finns en seriös sida av att ha ett så udda namn. Enligt Elina Widnersson har Platon blivit erbjuden jobb bara på grund av sitt namn. Platon skrattar till lite ”Nja,

både och egentligen. Jag hamnar längre fram i processen då namnet sticker ut, och på det viset är det väl en fördel mot personer som inte har så ovanliga namn. Mitt sticker ut. På Folkis så kom de ihåg mitt namn från ansökan året innan”.

- Jag heter ju Nils också, det är mer vanligt. Det var min storebror som valde namnet Platon. Han är väldigt bokintresserad och läste då, när jag föddes, många klassiker. Han hade läst om Platon och gillade namnet. Mina sex syskon har däremot fått vanliga namn.

Platon och Elina lärde känna varandra på Folkis, en folkhögskola där man studerar musik, dans, foto och journalistisk. Skolan ligger mellan Katrineholm och Flen i Södermanland. Det är en slags hobbyskola med många estetiska inriktningar. Elina och jag började umgås mer och mer och vi blev tillsammans i slutet av det andra året.

Hemma är det Elina som lagar maten, hon tycker inte om Platons mat, den är för ”mycket” och inte så god. Där har de olika fokus, Elina lägger ner sin själ i matlagningen, det ska inte bara smaka gott, det ska se gott ut också. Platon är en aspirerande vegan. Han är orolig för klimatet, han använder själv ordet klimatångest. Han gillar inte att flyga och gör det bara om det finns synnerliga skäl. I samma mening lägger han till att han är snål eller ekonomiskt lagd. Jag och Elina har bara varit utomlands två gånger tillsammans. Först har vi varit i Prag och sedan har vi rest till Krakow. Platon gillar inte att betala mer än vad saker är värda. Saker kostar mycket mer än vad de

borde göra! Platon gillar att promenera. Men inte bilar. Det är alldeles för mycket trafik i Stockholm. Det bor 1000 personer där jag kommer ifrån så känner alla. Det är väldigt lugnt.

Naturligtvis kommer frågan om Platon läst filosofi på tal. Platon ler och berättar att det är någon polare som har ändrat det i hans Facebook för några år sedan, men han har inte orkat ändra tillbaka, än. Men sedan visar det sig att Platon ändå har läst lite filosofi av nyfikenhet på egen hand. Platon hittade en filosofipod, den tyckte han var väldigt intressant.

Vad gör då en ung man med namnet Platon på sin fritid? Både Platon och hans flickvän Elina är mycket intresserade av musik. De spelar i samma band, Platon på trummor och Elina är sångerska. Annars är det tv-spel med gamla gymnasiekompisar som gäller. Men enligt Platon är det mer en social grej. Ett sätt att hålla kontakt med gänget från Linköping. Jag hade mycket kompisar när jag växte upp. Vi bodde i ett litet samhälle i ett stort gammalt prästhus. Jag har sju syskon så vi var liksom medelpunkten i samhället. Jag fick hoppa över tredje klass. Jag har alltid gått med folk som är äldre än mig. Det ingen vet är att jag hade crush på en tjej i klassen över. Sedan hade jag lätt för mig i skolan – det var liksom onödigt att gå i tredje klass och färglägga planscher. Nä det var inte så kul.

Till vardags pluggar Platon till civilingenjör på utbildningen i mediateknik. Han läser det andra året av totalt fem år. Platon är lite osäker på vad han vill jobba med sedan, när han är färdig. Men han funderar på att bli utvecklare.

Platon börjar filosofera lite. Tänker högt: ”vet du? jag har varit nära att dö en gång”, Platon berättar om ett tillfälle innan han hade lärt sig simma. Platon var hemma hos en kompis som hade pool. Eftersom Platon inte kunde simma så hade han någon slags flytväst på sig. Kompisens mamma gick iväg en liten stund för att göra något och under tiden gled Platon ur flytvästen. Jag fick ju inte luft och var tvungen att liksom hoppa från botten för att komma upp och andas. Det var inget jag tyckte var särskilt jobbigt eller läskigt just då. Men samtidigt har jag tänkt på att jag lika gärna hade kunnat drunknat innan kompisens mamma kom tillbaka. Tänk dig folk som seglar jorden runt själva och är helt ensamma mitt på Atlanten. Nä vatten är obehagligt.

Av: Anna Lundströmer

Pensionärliv i biljetthallen

Till vardags lever de ett tillbakadraget liv utan att dra någon större uppmärksamhet till sig. Ändå ser man dem direkt. De är en del av MTRs satsning på säkra stationer och fler informationsvärdar.

Det är en speciell doft i biljetthallen. Det luktar lite instängt och sticker i luften av stress. Jag står i ett hörn under 30 minuter och iakttar folk som springer ner för trapporna för att hinna med bussen, uppför trapporna för att hinna med tåget. Det är lite märkligt att alla springer. Springer upp och springer ner. Få ser mig. Och få ser killen som står i det andra hörnet, mitt emot min plats. Killen som säljer Situation Stockholm. Få stannar för att andas, på vägen mellan bytena. Det är kanske därför luften luktar så speciellt, stressade andedräkter. Framför mig står Kent och Marianne med varsin gul informationsväst över vinterjackan. De är kvällens värdpar från Veteranpoolen som ska hjälpa vilsna resenärer tillrätta. Deras fromma framtoning lägger ett lugn över hela biljetthallen och trots den jäktade pulsen går det lugnt till.

Ifrån min plats i hörnet tittar jag på Marianne Olsson. Hon är alldeles fridfull, tittar på människorna som går förbi, ler och nickar ett vänligt goddag. Det märks att hon trivs. Hon gillar att vara där i biljetthallen. Att fylla dagarna med något meningsfullt. Livet blev lite tomt som pensionär, att bara fika och dricka kaffe blir lätt enahanda efter ett tag och som Marianne påpekar: livet som kvinnlig pensionär i Sverige är fattigt. När Marianne Olsson var aktiv i arbetslivet jobbade hon som butikschef hos barnklädeskedjan Polarn och Pyret och den inkomsten skiljer sig mycket mot den som pensionär. Lönen från veteranpoolen är ett välkommet extra tillskott i kassan. Marianne är 73 år och jobbar nästan tio kvällar i månaden, det motsvarar en kvartstidstjänst. Ganska mycket jobb för en äldre dam, även om Marianne råkar vara en väldigt pigg sådan.

Kent Svensson, 78 år, skrattar bullrande. Han gillar också jobbet i biljetthallen. För honom är jobbet i allra högsta grad en social grej, han saknar kompisarna från Telia där han jobbade nästan 40 år som servicetekniker av telefonväxlar. Det visar sig att Kent också jobbat som bussmekaniker och det var det som gjorde att han fick jobbet som informationsvärd hos Veteranpoolen och MTR. Det är ett sätt att dryga ut pensionen och få den sociala biten, lära känna folk och hamna i ett socialt umgänge igen. Vi får uppdrag via SMS på mobilen som säger vad man kan få jobb den dagen.

Tillsammans lägger Mariannes och Kents närvaro ett lugn över biljetthallen, folk springer lite långsammare. Buset håller sig utanför och de skapar en frizon för passagerare och personal.

När Marianne berättar om deras arbete kommer Elizabeth Hultén fram. Alla informatörer har fått varma jackor till vintern, som de utrustats med av MTR och veteranpoolen men Elizabeth kan inte hitta sin jacka. Hon behöver den på kvällspasset för att slippa frysa. Det märks att Veteranpoolen är mån om sina anställda, utöver de varma vinterjackorna har de också mössor och vantar till all personal.

Under den gula västen sticker en liten låda med röd knapp fram. Det visar sig att alla stationsvärdar av säkerhetsskäl har överfallslarm. Marianne berättar att det är samma sort som används inom vården. Går ett larm så släpper alla vad de har för händerna för komma till undsättning till den person som är i nöd. Marianne gör en paus. På andra sidan glaset till biljetthallen står ett gäng samlat, bus kallar de dem. Sex-sju pojkar i nedre tonåren. Marianne och Kent muttrar lite grann, de har försökt köra iväg killarna tidigare, de skrämmer de andra resenärerna. Tydligen har det också vandaliserats en del. De skulle behöva en ungdomsgård eller föräldrar som bryr sig. Marianne och Kent är eniga, grabbarna är utanför deras ansvarsområde, men någon borde göra något.

Som stationsvärd ska de inte visera biljetter, men det har blivit en service att göra det så att folk inte ska åka fast utan biljett. De upplyser om att det kan bli dyrare att åka om folk inte har biljetter. Det genomförs stickprovskontroller på tågen som kontrollerar biljetterna. Kontrollanterna har skrivare så de kan skriva ut en bot direkt om man inte har biljett. De har ofta väktare med sig, så man kan avvisa den utan biljett, är det ett barn så ser man mellan fingrarna. Livet som informationsvärd är ett bra pensionsnärsjobb som går ut på att informera om tågtider, vad som gäller i trafiken, hur bussar och tåg håller tidtabellen. De flesta är trevliga men vissa som köper biljetter kan bli lite sura. Kent skämtar att de enda de inte kan informera om är hur tågen går. Det var en dam som missade tåget igår för att bussen inte stannade vid avgångshållplatsen. Hon var väldigt arg. Men annars är folk oftast trevliga, avslutar Kent och Marianne.

Av: Anna Lundströmer